ANY II - N.º 12 - MAIG 1980

la farga

BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS SALT

Cristòfol i els regidor

Cristòfol assistirà dimecres al ple

Esports

Cristòfol i Codina, nous regidors gironins

Josep Cristòfol

Abete deixa el càrrec a Josep Cristòfol

Josep Cristòfol, nou regidor d'esports gironí

En el Ple de l'Ajuntament de Girona celebrat el dimecres, 14 de maig, va prendre possessió del càrrec de Regidor d'Esports el nostre company de redacció Josep Cristòfol i Darné.

No cal dir que tots els que el coneixem sabem que la ponència d'esports de l'Ajuntament de Girona està, des d'ara, en bones mans. Perquè tots sabem que quan en Josep emprèn quelcom ho fa amb responsabilitat, amb eficàcia, amb honestedat i amb honradesa, i perquè la seva vocació per l'esport és innegable. Pel que fa a l'excursionisme i als esports de muntanya, només cal veure el seu historial: Fou l'ànima de la secció de muntanya del G.E. i E.G. trenta anys enrera, fou el fundador i animador de la Unió Excursionista de Catalunya ara fa vint-i-cinc anys, i és actualment l'ànima i motor del nostre Centre Excursionista Saltenc.

LA FARGA i tot el seu equip li desitgem els millors èxits en aquesta nova i no gens fàcil aventura. Sabem de la constància del company Cristòfol, i això farà que assoleixi excel.lents resultats per a l'esport gironí. I per si li fem falta, sàpiga que tots els companys de redacció de LA FARGA estem al seu costat.

Només un prec gosaríem formular al company i bon amic: Que aquesta nova tasca no sigui motiu d'abandó d'aquest Consell de Redacció. La teva col.laboració, amic Josep, és imprescindible i necessària per al reeiximent de LA FARGA.

Molta sort i endavant sense afluixar, com sempre has fet.

* * *

La notícia de l'entrada de Josep Cristòfol com a regidor d'esports de l'Ajuntament de Girona fou publicada puntualment per tots els diaris. Amb tal motiu es van divulgar els trets més característics de l'historial del nostre company de redacció. ESPIGOLANT d'ací i d'allà, hem recopilat les següents notes que podrien constituir el seu "curriculum":

Josep Cristòfol, 47 anys d'edat, casat, un fill, és natural de Lleida i viu a Girona des de fa més de 40 anys, dels quals 20 a estat a Salt. És cap d'exportacions d'una fàbrica de productes químics i forma part del Consell Municipal de Salt com a Conseller de les comissions d'ensenyament i cultura.

Al llarg dels últims 30 anys ha treballat i treballa en múltiples activitats esportives i culturals: Al 1950, amb un grup d'aficionats a l'excursionisme reorganitza la secció de muntanya del G.E. i E.G. D'aquesta Entitat en fou vice-secretari. Al 1954 és fundador de la Unió Excursionista de Catalunya, de la que n'és el primer secretari i posteriorment president. Dins d'aquesta Entitat desenvolupa, entre 1955 i 1965, una intensa activitat de divulgació de la cultura popular catalana, i exerceix de professor en els primers cursos de llengua catalana organitzats a Girona després de la guerra. Fou secretari de l'Orfeó Cants de Pàtria i del Cercle Artístic de Girona. Al 1967, forma part del grup promotor del Premi Prudenci Bertrana de Novel.la Catalana, del que n'és secretari durant els primers cinc anys. Ha col.laborat a "Presència" i a diverses publicacions esportives, en alguna d'elles molt assíduament.

En el camp esportiu, ha estat sempre i és un entusiasta practicant impulsor dels esports de muntanya. És Medalla de Plata de la Federació Espanyola de Muntanyisme, en reconeixement al dilatat historial i a la tasca realitzada en aquest sentit. El nom de Josep Cristòfol apareix diverses vegades a l'Enciclopèdia de l'Excursionisme. Actualment és president del CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC.

la farga
BUTLLETÍ DEL CASAL DE JUBILATS SALT

Any II - Núm. 12
MAIG 1980

SUMARI

Espigolant.....2
Editorial.....3
Vida del Casal.....5
Petanca.....7
Muntanya.....9
El jubilat de Querós.....10
M'agrada...no m'agrada.....11
Teva/meva.....13
Una dansa per un poble.....15
1.er Aplec infantil de la sardana a Salt.....15
Cartes a LA FARGA.....17
Tatarífif.....18
Cagaferro: La vida amb humor. 19

CONSELL DE REDACCIÓ

Lluís Mateu, Josep Cristòfol, Quim Pla, Miquel Casellas, Joan Arnau, Narcís Burch, Emili Serra, Alfons Mateu, Eusebi Cabezas, Martí Fita, Huntsman.

DISSENY: J. Cristòfol

PORTADA: Fornells Vilà

ADMINISTRACIÓ: M. Casellas

PUBLICITAT: J. Cebrián

DISTRIBUCIÓ:
Joan Roig i Pitu Geli

REDACCIÓ

Passeig Verdaguer, s/n.º
CASAL DE JUBILATS
SALT

IMPRESSIÓ:

TIPOGRAFIA OFFSET PAGÈS
Telèf. 42 01 07 - ANGLÈS

*

D'aquest número de LA FARGA se n'han imprès 1000 exemplars.

Autoritzem la reproducció dels articles publicats, esmentant el nom de LA FARGA.

Dipòsit Legal: Gi 356 - 1979

editorial

PER UN ESPORT POPULAR I PARTICIPATIU

Aquest proper estiu seran notícia els Jocs Olímpics de Moscú. Però la notícia de fet ja ha començat abans, i el ressó que porta no és pas gaire favorable. Es parla de boicot, de barreres i obstacles, doncs a algú interessa que els Jocs Olímpics no es celebrin.

Els interessos de les dues grans potències d'aquest món, envers els Jocs Olímpics fan que un fet social com és l'Esport quedi implicat en unes significacions més enllà de les purament esportives. Es barreja l'esport, un fenòmen de tipus socio-cultural, amb la política. I l'esport queda supeditat a les conveniències de qui té el poder.

No sabem si els propers Jocs Olímpics es faran o no es faran. Creiem que sí. No obstant aquest reguitzell de declaracions d'uns països i altres a favor o en contra de l'anada als Jocs, no fa més que posar de relleu una cosa que no hauria de passar. L'Esport ha de ser senzillament Esport, i prou; sense matisos ni condicions que el frenin o el supeditin a altres interessos.

Darrerament ha sortit un fenòmen que ens alegra: ens referim a l'afany de nombrosa gent, gent de tot tipus d'edat, i statuts social, per a participar plenament en el més pur de l'esport sense cap contrapartida a canvi. Així han nascut i van arrelant nombroses marxes, carreres populars, excursions... que arreu dels nostre pobles es van organitzant diumenge rera diumenge, amb rècords de participació popular. És la cara bona de l'esport. I també podríem parlar de l'auge del "footing", de l'increment de clubs esportius de competicions i equips d'empresa, de la mateixa petanca...

Volem un esport participatiu i popular. Volem un esport deslligat d'implicacions polítiques i extra-esportives. L'esport que valorem és el que ajudi a cada persona a realitzar-se més plenament, mitjançant el seu esforç físic i mental.

L'esport és per damunt de tot un camí per unir persones i països, persones tal vegada de llengua i raça diferent, però que totes estimen alhora el mateix: trencar barreres i obrir camins, és a dir, progressar realment com a homes.

VIDA del CASAL

Per molts anys. Aquest mes LA FARGA compleix el primer aniversari de la seva existència. Sí, sortia a la llum el mes de maig de l'any passat amb la portada de la torre de la Farga del carrer Sant Dionís; d'aquí vé el seu nom.

La cosa va començar de la següent manera: La Junta del Casal de Jubilats, va encarregar a la secció de Cultura del Casal de portar a terme la impressió d'un Butlletí, ja que l'entitat era de set-cents Socis, i s'ho mereixia. Aquesta comissió va buscar uns bons elements per a poder formar consell de redacció i uns bons col.laboradors per intentar tirar-la endavant després d'uns mesos d'intensa activitat, estudiant com es podria fer perquè la cosa no se m'anés a l'aigua, i tingués una certa seguretat i continuïtat.

La veritat és que al principi tot eren interrogants i temors, per veure com aniria la cosa; el més important és que ha tingut una continuïtat, serietat, responsabilitat i sinceritat. És per això que LA FARGA ha tirat endavant, i ara compleix aquest primer aniversari; un any de rodatge, la qual cosa vol dir que tenim un any d'experiència. Amb tot, soc conscient que no tot el que s'ha publicat ha estat del grat del lector, però és molt difícil poder fer content a tothom, i a més dins d'aquest Casal on les opinions són tan diverses. És molt difícil fer entendre una cosa a la gent gran i a la jove al mateix temps; no vull entrar en raons, ja que totes les opinions són respectables.

Quan una empresa, junta, activitat grup, etc. té un any d'existència i s'ha fet quelcom com és LA FARGA en aquest cas, s'ha de fer un balanç i així ho vull fer des d'aquesta plana, de la Vida del Casal. Doncs bé, el balanç crec que ha estat positiu. Perquè? Per moltes i diferentes raons, que ara exposaré:

Primera. No cal dir que l'interès que ha posat la gent que ha treballat perquè la Farga sortís cada mes, puntualment és ben palpable, i em refereixo a totes aquelles persones que desinteressadament hi perden unes hores del seu esbarjo i tot per servir al Soci i al Casal, han fet possible aquesta realitat. Segona. Aquest Butlletí no costa ni cinc cèntims al Casal, gràcies és clar a la gentil col.laboració dels anunciants que paguen puntualment les seves quotes. La tercera, és que el Soci d'aquesta entitat reb a canvi de pagar la quota de Soci el Butlletí de franc, per a poder estar més informat del què passa dins i a fora del casal, ja que LA FARGA també s'ha interessat per els problemes de Salt, i no cal dir de les activitats que dins es duen a terme. Quart; un altre és l'interès per diferents institucions públiques, per poder rebre cada mes el Butlletí, el quel troben interessant; també hem de dir que s'han fet nous Socis, que se n'han fet per poder rebre LA FARGA. Si a això hi afegim que l'hem ampliada a vint planes i que actualment es tiren mil exemplar, tot això crec, i és una opinió molt personal, és un balanc positiu.

També s'ha de fer esment al fet que aquest butlletí és el primer que surt al carrer després de la Guerra Civil. Motiu d'orgull de tots els Socis i de molta part de saltencs, ja que Salt amb els seus vint mil habitants feia molts anys que no en sortia cap. És pel que crec que el Casal n'ha d'estar orgullós.

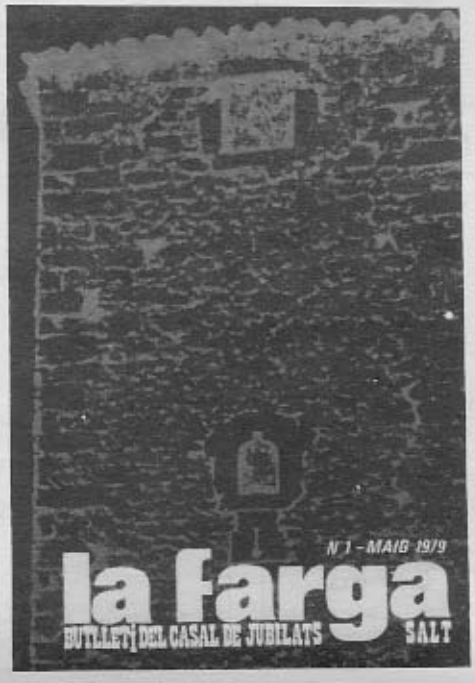

EL BISBE ENS VISITA

El senyor Bisbe de Girona, Jaume Camprodón, va celebrar personalment la Missa amb què, anualment, el nostre Casal honra a tots els seus socis difunts. Va tenir lloc el propassat vuit de maig a l'Església Parroquial de Salt i va concentrar molts de socis i familiars que pregaren pels nostres companys que ja ens han deixat, però que no oblidem.

Acabada la Missa, el Bisbe Camprodón va visitar el nostre local tot recorrent-ne les diferents dependències i instal.lacions. Es va mostrar especialment interessat pel nostre butlletí LA FARGA i li'n vam fer obsequi d'una col.lecció completa.

La Junta del Casal agraeix al Sr. Bisbe la seva participació a la Missa i les atencions rebudes, a la vegada que espera que no sigui l'última vegada que ens acompanya.

PER MOLTS ANYS

Carolina Palahí Rami, veïna de Salt i que viu al carrer Hernán Cortés, n.º 62 ha complert CENT ANYS.

El Consell Municipal de Salt conjuntament amb els veïns d'aquest carrer, li van oferir, el dia 10 de maig, una festa-homenatge per aquests primers cents anys de vida. No cal dir que la Sra. Carolina estava molt afectada per l'emoció; però ens va dir personalment que n'estava molt contenta de complir-los. I que mai no havia pres cap aspirina. Els socis d'aquest Casal li desitgem una bona salut per complir-ne molts més.

petanca

Per BOLIC

NOTICIARI D'ACTIVITATS

Els dies 13 i 20 d'Abril es van celebrar a Olot els Campionats Provincials de Petanca de tripletes. Els resultats aconseguits no són tan satisfactoris com altres anys, si bé cal ressaltar que a totes les finals va haver-hi un equip del nostre Club. Guanyar-la o no, depèn moltes vegades de la sort o de l'estat d'ànim dels jugadors. Tansols els de 2.ª Categoria van classificar-se per jugar el Campionat d'Espanya al resultar finalistes junt amb el Club Natació Figueres, amb qui van perdre per 15-8.

Per categories i tripletes els resultats foren:

1.ª CATEGORIA

ANTONI RUIZ, FRANCESC MARTIN, JOAN MONTILLA: Guanyen a Hernàndez, de Breda, per 13-12, perden amb Caula, del GEiEG, per 8-13 i amb Hernàndez altra volta per 8-13, quedant eliminats.

JOSEP TORRAS, MANEL ROS, ANTONI PERUGA: Perden amb Figueres, de Campdevànol, per 5-13, guanyen per 13-8 a Pujol de Sant Hilari i a la repesca són eliminats per Figueres de Campdevànol, al guanyar-los per 11-13

ANTONI ECHAVE, MANEL VENTURA, JOSEP BOO: Perden amb Soto de Figueres, per 9-13 la primera partida. La segona es resol al seu favor guanyant a Montilla del Tertúlia, per 13-12. A la repesca eliminen a Soto, de Figueres per 13-8, i a continuació i a la segona ronda perden per 4-13 i 10-13 amb Muñoz del Tertúlia i Hernàndez de Breda, quedant eliminats.

JULIÀ GÓMEZ, JOSEP QUINTANA, JOSEP HIDALGO: Guanyen per 13-4 a Muñoz, de Tertúlia, a Rosillo del Montilivi per 13-11, a Caula del GEiEG per 13-3, a Garcia del Campdevànol per 13-6, a Figueres del mateix Club per dos voltes consecutives per 13-12 i arriben a la final que perden per 9-15, amb Muñoz del Tertúlia, a qui havien guanyat a la primera partida per 13-4. Aconsegueixen el 2.on lloc.

JOSEP ROS, PERE CANADELL, NARCÍS ROS: Guanyen a Arraiz d'Olot, per 13-5, perden la segona amb Olmo, de Campdevànol per 4-13 i a la repesca són batuts per Arraiz per 7-13 quedant eliminats.

JOSEP MACIAS, NARCÍS BURCH, LLUÍS NOGUÉ: Guanyen tres partides consecutives, a Vilaró de Campdevànol, Massó del Sant Hilari i Pallarols del CRAC per 13-4, 13-4 i 13-0. Perden per un apretat 11-13 amb Ripoll del Sant Hilari, guanyant la següent a Roses del C.P. Salt, pel 13-9. A la repesca perden de nou amb Ripoll del Sant Hilari per 7-13 quedant eliminats.

LLUÍS MATEU, ALFONS MATEU, EUSEBI CABEZAS: Guanyen les quatre primeres partides a Sànchez del Sàbat, Rentero del Figueres, Arroyo del Sàbat i Ruiz de Figueres, per 13-7, 13-7, 13-7 i 13-4. Perden amb Massó, del Sant Hilari, per 9-13 i amb possibilitats de classificar-se per a la fase final perden per un justíssim 12-13 amb Bueno, del Ripoll. Queden eliminats.

JOSEP ROSES, JOSEP MARIA NOGUÉ, JOSEP BUSQUETS: Perden per 7-13, amb Massó del Sant Hilari, guanyen a Arcas, d'Olot per 13-12. S'enfronten per dues voltes amb Miralles del CRAC perdent per un clar 13-6. Per 11-13, perden la segona i en un ambient carregat de nervis i tensions comença la tercera i última ja que és la definitiva per passar a la final i al ensems participar als Campionats d'Espanya. Amb tota l'aventatge al seu favor ja que el marcador és favorable per un clar 7-2, les coses es compliquen i s'arriba a un 12-12 no apte per a gent que pateixi del cor. Al C.P. Salt li queden tres boles i el punt, per dos del Campdevànol, després de dos "ferros" impressionants i dificilíssims de Ferran Oliverira. Juga la bola Campdevànol i falla, col.locant l'última uns dos centímetres del bolic. Si no s'aconsegueix treure-la neta es perd la partida ja que el darrera està cobert per boles del Campdevànol. Tira Jordi Martín i falla. Torna a tirar i s'emporta la bola contrària el suficient perquè la d'en Joan Arnau, a qui encara li en resta una, marqui el punt 13, la victòria i la classificació per als Campionats d'Espanya. Juguen la final contra Ruiz de Figueres i perden per 8-15. No és res d'estrany: la final l'havien jugat feia poc moments amb Campdevànol i els nervis passats encara no havien desaparegut.

9-13 i guanyant la segona per 13-5. Ruiz de Figueres els guanya per 5-13 i els elimina Macias del C.P. Salt per 9-13.

JOAN MARTIN, ÀNGEL FERNÀNDEZ, MANEL OLIVEIRA: Van disputar onze partides, guanyant-ne set i perdent-ne quatre. Van arribar a quarts de final. Van guanyar a Rasef del Sant Hilari per 13-7, de nou a Rasef per 13-8, a Rosés del CRAC per 13-9, a Moreno del Montilivi per 13-10, a Mor del Breda per 13-8, a Moreno del Montilivi per 13-7 i a Olmo del Campdevànol per 13-9. Les partides que van perdre foren: contra Moreno del Montilivi, per 7-13, Villaró del Campdevànol, per 12-13, Bueno del Ripoll, per 9-13 i de nou amb el mateix per 8-13, quedant eliminats.

JORDI MARTIN, FERRAN OLIVEIRA, JOAN ARNAU: La primera partida la van disputar amb Murla, d'Olot guanyant per 13-11. Guanyen la segona a Mor de Breda per 13-1, perdent la tercera davant Garcia del Sàbat per un apretat 12-13. Repesquen amb Bartolo del Figueres i guanyen per 13-4. Quatre partides seguides guanyades els classifiquen per a la semifinal. Fòren: amb Vilabella del Sant Hilari (13-8), Clvicos de Figueres (13-7) Garcia del Sàbat (13-7) i Villaró del Campdevànol (13-5). Per passar a la final jugaren contra Bueno del Campdevànol i fòren necessaries tres partides per resoldre l'eliminatòria. La primera guanyaren

FÈMINES

CATALINA SERRA, CARME BUSQUETS, ANGELINA BUSQUETS: Guanyen a Zafra, de Montilivi i perden amb Horta del CRAC i de nou amb Zafra de Montilivi.

JOANA CARRILLO, MARIA PERUGA, ANTÒNIA ESPINOSA: Guanyen quatre partides seguides contra Negre del CRAC, Herena del Campdevànol, Zafra del Montilivi i Pou del Campdevànol. Perden amb López del GEiEG i un just 12-13 amb Pou del Campdevànol les elimina.

LOLI GARCIA, PIERRETTE TORRE, MAYTE QUINTANA: Perden les dues primeres partides amb Pérez de Figueres i queden eliminades.

MONTSE ESPINOSA, DOLORES ESPINOSA, CARME FERNÀNDEZ: Arribaren a la final a través dels següents resultats: Guanyen a Lozano del Figueres, Gili del GEiEG, Roque del CRAC, per dues voltes, Horta del CRAC, Herena del Campdevànol i a López del GEiEG també per dues vegades. Perderen amb Pou del Campdevànol, Pérez del Figueres. A la final jugaren contra Pou del Campdevànol, amb qui ja havien perdut a les eliminatòries, i la victòria fou per a les del Ripollès per 10-15.

JUVENILS

JORDI TURON, GONÇAL SERRA, JOAN JIMÉNEZ: Guanyaren a Obiols del Sant Hilari i perderen contra Duran del Tertúlia, Macias del C.P. Salt i Nogué del CRAC. Es classificaren en el 4.art. lloc.

MANEL MACIAS, CARLES FÀBREGAS, JAUME FABREGÀS: Perderen tansols la confrontació amb els que es proclamaren Campions Provincials, Durán del Tertúlia. El 2.on lloc fou per a ells.

Jordi Martín, Ferrán Oliveira i Joan Arnau tripleta del C.P. Salt que juntament amb la del C.N. Figueres representarà a la Federació Gironina de "Bolos" als Campionat d'Espanya que es celebraran a Cadiz.

muntanya

CENTRE EXCURSIONISTA SALTENC

C.E.S

NOTICIARI D'ACTIVITATS

Participació a l'"Embardissada"

El 27 d'abril, una trentena de socis en representació del C.E.S van prendre part a la III Embardissada, marxa per muntanya que anualment organitza el Centre Excursionista d'Olot.

Amb una organització perfecta que cal felicitar, l'itinerari transcorregué pels bellíssims i ferèstecs paratges garrotxins de la Vall d'Oix, el Bestrecà, l'Estret de Bosc de Quers i la bucòlica Vall del Bac.

Destaquem que, entre 1.064 participants, set membres del C.E.S. van classificar-se entre els 25 primers, com segueix:

9.è.- Quim Oliveras
10.è.- Ferran Franco
15.è.- Xavier Cristòfol
21.è.- Joan Samper.
22.è.- Enric Penalva
23.è.- Ernest Penalba
24.è.- Joan Figueres.

Ascensió a les Agulles de Santa Magdalena

Uns 40 socis i amics del C.E.S. van participar, el dia 11 de maig, a l'anunciada excursió a Joanetes i ascensió a les Agulles de Santa Magdalena, pel camí del Barret; encara que l'escalada final la van efectuar solament el grup següent: En Josep Cristòfol com a pat de cordada, amb Josep Gamell, Quim Oliveras, Ricard Lloret, Josep Serra, Ernest Penalba, Manuel Pavón i Joaquim Camps.

Pedraforca

Tal com estava anunciat, durant els dies 24, 25 i 26 de maig vam instal.lar un campament a la Jaça del Prats, a 1.640 metres d'altitud, amb l'objectiu principal d'efectuar l'ascensió als cims del Pedraforca. Amb la participació de 28 socis i amics es van muntar un total de 13 tendes sobre aquells acollidors prats voltats de pins i avets, al peu de les espectaculars timbes de la paret nord del Pedraforca. L'ascensió al Pollegó Superior cim culminant del massís, es va efectuar el dia 25.

NOUS SOCIS

Últimament, han estat alta com a socis del Centre Excursionista Saltenc:

Jordi Muner i Armengol.
Florentina Pérez i Requena.
Ferran Franco i Caballé.
Susi Torra i Botella.
Maribel de Pedro i Rodríguez.
Marta Garcia i Solà.

A tots ells la nostra cordial benvinguda.

21 a 24 de juny

ACAMPADA DE SANT JOAN A LA VALL D'HORT MOIER

Aprofitant el pont que aquest any ens ofereix la festa de Sant Joan, instal.larem les nostres tendes -com ja vam fer-ho l'any passat amb tant d'èxit- sota els roures monumentals i centenaris de l'idíl.lic Pla de Plancesilles, a la Vall d'Hort Moier.

Situat al cor de l'Alta Garrotxa (prop d'Oix) el lloc és ideal per a l'acampada de muntanya: Prats, boscos i aigua abundants, i possibilitat d'excursions per a tots els gustos, des de plàcides passejades fins a ascensions als pics més importants de la comarca. Les gorgues d'aigües límpides conviden a una capbussada; la pau i el silenci eterns inviten al repós.

Una sortida apte per a tothom: joves i grans, avis i mainada.

Veniu-hi!

Per a informació: Secretaria del C.E.S., dimecres i divendres, de 8 a 9 del vespre.

EL JUBILAT DE QU

Un sol de primavera avançada feia que la tarda fos passable, càlida, amb un ventet....

— Ei, tu; què és allò d'allà, riu amunt?

— Què, aquell pont d'allà davant? Un pont.

— Ja ho veig que és un pont. Que et creus que sóc orb? No et pregunto pas perquè em contestis el que es veu d'una hora lluny.

— Renoi, no t'embalis. M'has fet una pregunta i jo, amb la més bona fe del món, et dono la resposta exacta, i tu et mostres airat. Si et sembla, tanco la boca amb cremallera, faig mutis... i en paus!

— No, home! lluny de la meva intenció partir peres en una tarda tan bonica. El que jo volia saber és d'on surt aquest pont aquí al bell mig del pantà. Que hi fa? perquè suposo que estarà de baixa, ara.

— Tal i com el veus pots comprendre que no faria pas mal paper, encara. És clar que està més tronat que quan el vaig conèixer. Deu fer més de trenta anys que vaig passar per aquesta canal i feia més bona cara. Llavors es mostrava més ferreny, les cames eixerrancades, els peus a banda i banda de l'aigua com qui evita mullar-se el calçat o juga a saltar i parar.

— Ara més aviat sembla un poltre enfangat de peus, tot i que els pilars i la volta encara podrien servir. Jo diria que són sencers.

— Sí. Ben bé que sí. Com si l'haguessin posat aquí igual que un cavallet que ens dóna un cop-de-mà per a guanyar els rostos de Querós.

— Querós deu ésser aquella mena de casa amb una torre, aquelles feixes plenes de fang blanquinós i aquell mig teulat que es veu en aquell replà, per d'avall de la línia verda de les alzines?

— Això mateix! Em penso que era un poble, o un veïnat de cases de les Guilleries. Molt petit, ja ho veus. Els carrers eren corriols que conectaven els habitants, les cases, les feixes i els boscos entre ells. Escampades pels replecs d'aquestes encrestades muntanyes hi havia unes poques masies més, i para de comptar. Tot un poble molt petit que ja ha deixat d'existir sobre la terra, perquè ara viu, millor dit, es va morint sota l'aigua. El pas del progrés ha significat per a ell una agonia lenta, però irreversible i molt llarga. La sentència de mort va recaure sobre les seves espatlles corbades, de pedra ben carejada, quan els cent vint-i-cinc metres d'alçada de ciment-armat, o de "portland"-digues-ne el que vulguis; van coronar l'obra dels enginyers a Susqueda. El tritllejar de bateig unes hores de camí de ferradura més avall va ésser el toc a mort d'aquest ferreny i centenari cavall de pedra. De tant en tant, quan les aigües van fluixes, reneix, com qui ressuscita, i pren el sol i l'aire; els amics inseparables d'ençà del seu naixement. Sembla com si tants anys d'amistad compartida no poguessin acabar, així com així, perque uns homes ho vulguin i res més. Com si tingués un cert dret inalienable a l'eternitat es resisteix a voler admetre que el qui el féu el vol desfer.

— Ja no és útil? Doncs, a l'aigua. Fora noses! Ben mirat, què ens hi va a nosaltres? No el pariren els romans? Doncs, que torni amb els seus pares. Ja no en queden de romans. El progrés ha de seguir. Fer quilòmetres i anys de llum ens acosta al món feliç. Oblidat i enterrar el passat no fa cap mal. Més aviat obre horitzons amples... i endavant. No hi ha perquè quedar encallats per unes pedres velles, per molt que hagin prestat uns segles de servitud, com un esclau ben tractat a estones i a cops de roc i bastonades quan les aigües del Ter s'estimbaven desfermades cap a mar. Què s'havia de fer? Deixar-nos de pantans, que els de Barcelona patissin set i anessin bruts; continuar perdent cada any uns milions de litres d'aigua, inútilment, i fent pregàries per la pluja quan les bromes ens gastessin la broma de no rajar? Als encants totes les falòrnies dels homes anyorats de records enterrats! El nostre déu és el progrés. Les màquines i els invents són la nostra salvació. Els sentiments, la imaginació i la poesia són el cor dels mitjos homes. Pels que s'han quedat endarrerits.

— No siguis iconoclasta. Res no és perfecte. Tota cosa, igual que tot ésser viu; mai no és una nul.litat de dalt a baix. En algun punt sempre s'hi troba un pedaç aprofitable. La vida tot d'una peça no ha existit mai. Sovint se'ns presenta com un mosaic esquitxat d'infinits elements valuosos, presos individualment. Separats del contingut són un no-res. o'ben poca cosa.

Com a parts de tot són pics d'una meravella. L'obra d'art sempre suposa conjunt de forma i de color; sense oblidar l'engruna, tant més grossa com més profunt l'autor, de sentiment, i no poques vegades, d'elements de història. I aquestes engrunes no haurien d'ésser mai llançades a la fossa del soldat desconegut. L'oblit, la indiferència o el desprecí envers els avantpassats, malgrat que només siguin obres d'art i de baixa, sempre serà un símptoma de migradesa d'esperit imperdonable.

Si aquestes pedres parlessin, escoltaríem la història de la nostra

ERÓS

terra que ell deu saber-se de cor, per haver-la viscuda al seu dia. Que de coses n'ignorem o les sabem només a mitges. Sens dubte que s'haurà fet amb persones importants, amb bergants i amb gent senzilla. Haurà sentitivist confidències que enalteixen, accions inconfessables, renyines de Cadells i Nyerros, escapades de trabucaires i més d'una gambada d'algun rector al servei de les ànimes. Tot, tot ho sap. Tot ho guarda dintre seu. Té bona memòria. El seu posat és de persona seriosa. Sempre calla. Sols escolta, mira i guarda el què ha vist i oït. És una pàgina d'història. Història d'estar per casa. D'aquella que no s'escriu. Però que és tan vera com la que es diu amb tinta i lletra d'impremta. Fa anys que el vam enterrar. L'eixut l'ha desenterrat. Algú com tu i com jo, visitant aquelles contrades, l'haurà trobat com qui veu una ànima en pena. I ho sembla. Perquè sense pensar-s'ho, quan hon tomba el giravolt, se'l troba sobre de l'aigua com vingut d'un altre món. Encara guarda els records. Intenta fer-te'n present. Et cal, per entendre'ls bé, que et desvetllis de la pols on jeiem els qui semblem vius. Un dia, també, com ell, haurem passat com el vent.

M'agrada que em visiteu quan l'aigua té un nivell baix. És llavors, només, que em donen permís per a estendre la costellada al sol. Si algú de vosaltres em veu amb aires de desmaiat no en feu pas cas. És de resultes de l'aigua que em llepa sense parar. Tambe és culpa dels peixos que no paren de jugar. Me'ls trobo entre les cames, pel ventre i fins per dintre del nas. Ja no m'ornen flors i violes de quan jo, amb cor valent, resistia els cops de l'aigua i del vent. Sols em queden les engrunes d'una grandesa perduda. Us les confio content, esperant que no serà massa demanar-vos que en feu esment als de fora i als de casa. Perquè, amics meus, és ben veritat, que a una nissaga una altra en segueix, i cap d'elles mai no serà res si no empalma amb el passat, sense oblidar, també és cert, que d'aquest forma només es viu el dia que neix. El pantà, avui per avui, el tinc per un bon germà, com la terra per a tu ho serà el dia que et colgarà.

Això, suposant que no t'incinerin.

CALLU

M'AGRADA... NO M'AGRADA

per El Fargaire

ART A LES PARETS

Durant molts i molts anys, les parets dels nostres carrers, van estar netes de papers i de guixades. Tot estirar, algun gargot escadusser que brollava d'una ànima infantil "Pepe ama a Maria" o "Tonto el que lo lea" o frases per l'estil.

Amb l'arribada de la democràcia i d'una societat més permisiva, la cosa va canviar de dalt a baixa. Guixades, pintades, slogans de partits... Les parets es van convertir de sobte en un col.lage... Tota una barreja multiforme de frases que cridaven, demanaven, reclamaven... Els venedors de sprays es van gairebé forrar...de tanta demanda.

I un cop passat el xarrampió de la pintada, va venir la febre del paper i el cartell... Tones de paper, quilos de cola... centenars de brotxes d'encolar...i les parets es van convertir en l'expressió col.lectiva d'un desfogament que la societat portava dintre... Parets noves i velles, columnes, arcades, aparadors, entrades de cases, pals... es van anar omplint de papers i papers, mentre eren aquesta vegada les impremtes que van fer el seu bon negoci... Total que amb les votacions, mitings i multituds d'actes que aquest darrers anys s'han fet, les nostres parets s'havien convertit en tot menys en un exemple de bellesa ciutadana...

Ara que ja ha passat tota aquesta febre d'embrutar les paiets sense mirar prim, molts s'han adonat que les parets en compte de plasmar-hi guixades inconscients o multigammes de papers, les parets poden servir per a fer-hi art.

I aixi han aparegut arreu dels nostres pobles, pintades o millor dit pintures, de caire artistic. I els nens de moltes escoles han après a plasmar els seus dibuixos al carrer... M'agrada que els primers que hagin sortit a donar color, gràcia i art a les nostres parets hagin estat els infants... I m'agrada que la vetusta paret de "l'hort del rector" avui sortós Casal dels Jubilats s'hagi tornat una paret alegre, plena de vida per mitjà dels dibuixos dels nens de les nostres escoles. I pensar que mentre els infants ens porten art a les nostres parets, els grans fa pocs mesos s'hi recreaven embrutint-les? Pas al temps!

ELS PALS QUE CONTAMINEN

No m'agraden aquests pals que "contaminen", i que fan lleig el nostre poble. Si ens adonem un moment veurem que Salt està ben contaminat. I no em refereixo a la contaminació atmosférica, o ambiental, que Déu n'hi do, sinó a la contaminació de l'espai, l'espai urbà.

I és que els pals de l'electricitat, els senyals de tràfic, els fils de la telefònica, també contaminen. I contaminen perquè enlletgeixen les places i els carrers.

Allà on ara hi ha un pal amb corrent, hi podia anar-hi un arbre, i allà on hi ha una senyal urbana un test. Sense adonar-nos anem "contaminant" les ciutats amb signes, senyals i grafismes que la tornen menys natural i més artificiosa.

Contaminen les grues i les bastides deixades al mig del carrer, immòbils fins que un edifici s'ha acabat. Contaminen els cotxes aparcats, i mal aparcats, que s'apoderen i ensenyoregen de les nostres places i passeigs.

Contaminen les facanes mal acabades, i també les parets mitgeres sense acabar. Contamina l'asfalt d'un carrer, on no hi ha arbres i se n'hi podien haver plantat, contamina...

Enfront d'una societat rural, popular i espontània, la nostra es va tornant més complexa, i alhora més engollidora. Torres elèctriques, fils, alta tensió, senyals de prohibit girar i prohibit aparcar... En termes ecologistes tot és pol.lució. Barreres, prohibicions...etc., tot per un progrés.

No m'agrada com es va fent la nostra vila de Salt. Hi ha massa elements contaminants que inconscientment aboquem al mig dels nostres carrers. I no ens adonem que en nom del progrés malvenem la nostra qualitat de vida per una altra més tecnificada, però gens humana. Em decideixo pels arbres i els testos de flors. Si volen demà es poden emportar els pals, els senyals de tràfic i el ciment armat.

FORNELLS VILÀ

Julià Fornells i Vilà ens reb a l'estudi que té al Passeig d'Olot, entre carpetes amb dibuixos, i aquarel.les, asseguts en una cadira que grinyola i balla –no tingueu por, ens diu, té més de cinquanta anys i encara aguanta– el nostre personatge parla i parla, tanca els ulls per recordar, i poc a poc desgrana la pinya de la seva vida. Vida plena de penúries i alegries, com tothom, però forjada amb la responsabilitat del qui cerca el seu perquè.

Fornells Vilà nasqué a Campdurà l'any 1910 d'un matrimoni de pagesos. El seu pare era mosso d'una farinera al ensems que agricultor. Morí als trenta-un anys deixant vídua i dos fills. La mare es traslladà a Girona i Julià assisteix al Grup Escolar fins els dotze anys. Ja li agrada dibuixar i voldria fer de música –tut.tut, com diu ell– però les necessitats de casa són massa imperioses i cal treballar en quelcom rendible per portar-hi el pa. És per això que fa d'aprenent de sastre, després de barber i als tretze anys entra a la casa Tomàs Soler com a aprenent de fonedor. Aquí va començar realment la seva vida.

– Als catoze anys, i a la foneria, vaig tenir contacte amb un bon home, anarquista i amant de la natura. Li agradava anar a pescar, buscar cargols, tenia un hort, i com que tot això també m'agradava a mí, vam fer molt bona amistat. Encara que jo no en sóc, ni he estat anarquista, considero que l'home de petit no és, sino que es fa, i les idees d'aquell bon home eren una mica les meves. El primer llibre que vaig llegir amb ell fou "La Religión al alcance de todos", d'un tal Ibarreta.

– Què era aquest llibre?

* La negació de la doctrina de Crist. Pura anarquia. Més tard em vaig donar compte de què l'home no fa el que predica i aquesta juntament amb altres contradiccions, van crear dintre de mi una lluita per cercar la raó, però no la raó de cadascú, que tothom la té, sinó la de tots. I això és impossible. Aquest fou el meu primer gran desengany.

– Aquest home de què heu parlat era anarquista o filòsof?

* Crec que filósof.

– Què recordeu de la guerra?

* En aquells moments em sentia revolucionari i encara que no militava en cap partit polític tenia gran simpaties per l'Esquerra Republicana i no veia bé que s'hagués fet un aixecament contra un Govern legalment constituit, encara que no anava prou bé. I em vaig fer voluntari. Per sort,el fusell no fou la meva arma de guerra, de la qual cosa me'n sento molt orgullós .

– Acaba la guerra i altra volta a Girona. Què feu?

* Em vaig sentir sol, molt sol. Als trenta-un anys em vaig casar i per poder subsistir havia de fer tres jornals: metal.lúrgic, matalasser i pagès. Quan tenia temps dibuixava i pintava amb la natura com a mestre exclusiu. Als seixanta anys vaig retirar-me per malaltia i fins ara he pintat, dibuixat, i escrit molt. Així, senzillament així, ha estat la meva vida i els tretze anys que porto a Salt.

– Fornells fou el gran pintor de Susqueda. Què en recordeu?

* Al "descobrir" Susqueda com a poble i comunitat vaig trobar una mica la meva tendència humana i artística. A Susqueda tot era bonic, des del paisatge fins a la gent. Era un poble petit, plé de llum i color i amb uns veïns encantadors i humans. El trist del cas és haver de dir que prop de Girona "hi havia" un poble. Ara hi ha un pantà que el cobreix, encara que Susqueda, malgrat l'aigua, romandrà, sinó materialment, almenys en el record de tots aquells que el vam conéixer i estimar.

– Heu tornat a Susqueda?

* Vaig anar-hi una vegada i al pensar que ensorrat sota les aigües hi havia el record de tantes i tantes hores bones, em va fer prometre que no hi tornaria més.

– De la vostra vida a Salt queda encara el bon record dels Tretze Escu-pint. Què era aquest grup?

* Una bona colla de pintors i escultors que teníem ganes de fer coses. La gent era molt ferma però va desaparèixer, segurament perquè a algú no li interessava. Ara seria hora de tornar a fer coses com aquelles.

– Quantes pintures i dibuixos heu fet?

* Valgue'm Déu!! a milers!. En guardo molts perquè disfruto veient-los. No tenen preu.

– Quin és el material que més empreu per pintar i dibuixar?

* L'aquarel.la i la tinta xinesa. Per pintar faig servir el pinzell i per dibuixar un tros de broc amb punxa. Això m'ho ensenyà en Roca Delpech.

– Quin racó de Salt us agradaria pintar?

* No sé si el trobaria.

– I quin no us agradaria?

* D'aquests sí que en trobaria per desgràcia.

– Esteu en contra del progrés?

* En part sí, si aquest porta aparellada l'enveja i l'ambició.

– Quin llibre llegiu?

* Ara cap. Prefereixo un bon article de premsa, dibuixar i escriure.

– Cine, teatre o televisió?

* Teatre, i si pot ser de caire humanístic.

– Què us emportariu a una illa deserta?

– Queviures, pintures i la dona.

– Una flor?

* Totes.

– Un color?

* Encara que no ho sigui el blanc

– Un Músic

* Schubert

– Una frase?

* La de Maragall: "Aparteu-me de la massa".

Per posar cloenda a aquest TEVA|MEVA, voldríem transcriure algunes frases que Fornells Vilà ha dit en el decurs de la nostra xerrada i que defineixen ben clarament la personalitat d'aquest metal.lúrgic d'ofici i artista autodidacta de vocació:

– La raó es dret de tothom.
– El militar és per fer guerres i els llibres per la pau.
– La cultura és negativa
– L'home no és, es fa.
– Cadascú que es responsabilitzi del seus actes i que els altres ens jutgin.

UNA DANSA PER A UN POBLE

La Sardana és un codi vivent de seny i de mesura. L'ordre, la claredat, l'harmonia, la proporció, l'honestedat, s'hi donen les mans.

És una Dansa que respon al geni i a les característiques dels catalans. La seva rodona no enclaustre, sinó que liberalment acull nous arribats i s'eixampla. A la nostra Dansa li és connatural l'esperit de germanor; hom estén els braços indistintament a homes i dones de qualsevol edat, llinatge i estament, i a ella s'acullen sovint petits i grans.

De la incidència social, convé remarcar que ha estat en els períodes de dictadura política quan s'ha incrementat i s'ha fet evident la cohesió del sardanisme i la seva indentitat catalanesca; a través de molts obstacles i dificultats s'han fet aptes prou directius com per a bastir tota una xarxa d'Agrupaments, d'Associacions pro dignificació de la Dansa i per a concentrar-los i cooperar en organitzacions majors en l'òrbita de la cultura del País.

Tots sabem que la sardana és de naturalesa mediterrània; nascuda a Catalunya, que arrelà a les comarques gironines i s'ha propagat amb ufanor per tot el País. I perquè l'esplet des d'ara sigui més ufanós, cal només fer la sembra a la generació oportuna: la dels infants i la dels joves.

És per això que fa cosa de cinc anys, que cada dissabte el matí al patí de Les Dominiques i només durant l'època escolar, una part del poble de Salt es desperta amb sardanes. No és ni més ni menys que un nombrós grup de nois i noies del poble que fan els possibles per aprendre la nostra Dansa Nacional. Son nou mesos llargs —tardor, hivern i primavera— amb pluges, tramuntana, fred i calor. Tot això no comporta cap impediment per a una afició que neix. Nois i noies que el dia de demà, si no troben continuïtat, tot el que han aprés ara, no haurà servit per a gaire res.

És per això que vull fer una crida d'alerta des d'aquestes planes a tots els saltencs que estimen de debó la sardana, que no n'hi ha prou de ser sardanistes de cor... No n'hi ha prou de ballar quatre sardanes per la Festa Major i per Sant Jordi a Salt. No n'hi ha prou d'anar a altres contrades a ballar-ne. Ens cal fer-ho a Salt!. Salt és orfe en l'aspecte sardanístic.

A Salt no tenim Aplec de la Sardana. A Salt no hi han audicions de sardanes periòdiques. A Salt no hi ha cap Associació Sardanista. A Salt....., però jo sí sé que A SALT HI HAN MOLTS SARDANISTES! perquè no ens AGRUPEM d'una vegada?

El poble de Salt ho necessita.

PRIMER APLEC INFANTIL DE LA SARDANA A SALT

El diumenge, dia 18 de maig, la Plaça dels Peixos va prendre un aire ben diferent al dels altres diumenges. La Sardana, sortosament, encara és una festa barreja d'entusiasme i de delectació. Una munió de balladors petits s'engrescaren, en aquella diada, al so de la tenora; fou, certament, una trobada organitzada especialment per a ells; era el Primer Aplec Infantil de la Sardana a Salt.

L'organització va còrrer a càrrec de l'Associació de Pares del Col.legi de les Dominiques de Salt, juntament amb tots els monitors de sardanes de tots els col.legis de Salt. Un bon precedent entre els sardanistes saltencs.

Dues audicions seguides, a càrrec de les cobles La Principal de Llagostera i la Infantil de Blanes, van tenir lloc a partir de les 10 del matí. Durant l'Aplec es van repartir records de commemoració de la diada a tota la mainada que ha participat en els cursets sardanistes. El Sr. Robert Roqué va explicar a tots els nens i nenes temes d'interès del món de la sardana.

Els organitzadors ens encarreguen de fer constar el seu agraïment a totes les entitats cíviques, bancàries i comercials que han volgut col.laborar amb el seu suport econòmic a l'èxit d'aquest Primer Aplec Infantil.

LA FARGA vol felicitar a tothom per la feliç iniciativa i expressar el seu desig de continuïtat per a aquest Aplec. Per molts anys!...

cartes a la farga

Aprofito la secció de Cartes a LA FARGA per tal de donar el meu punt de vista sobre la decisió presa per la Junta Directiva del Casal, censurant la secció "HUNTSMAN".

En primer lloc vull aclarir que el Consell de Redacció de LA FARGA consta de dotze persones tan responsables com ho puguin ser les que composen la Junta Directiva del Casal. Per tant, opino que si el Consell de Redacció creia que els articles dels "Huntsman" eren aptes per ésser publicats a La Farga, no hi havia d'haver motiu perquè sis persones de la Junta del Casal decidissin el contrari. Per tant, no veig clar l'escrit fet per la Junta Directiva i reproduït a La Farga, puix crec que són aquests tipus d'escrits, junt amb aquestes decisions, els que veritablement atempten contra la unitat del Casal.

No vull acabar sense demanar a la Junta que torni a sospesar aquesta decisió i faci el possible perquè tornem a veure els "Huntsman" a La Farga. Tots els 750 socis, amb les lògiques diferències que hi puguin haver, tots lluitem pel mateix: Engrandir el Casal.

EUSEBI CABEZAS I PEREZ,
Soci n.º 78

Degut a la sorpresa que he tingut amb l'últim número de LA FARGA, en llegir la decisió de la Junta del Casal de censurar els "Huntsman" vull, per mitjà d'aquesta revista, expressar la meva enèrgica protesta i al mateix temps donar suport a la nota feta pel Consell de Redacció de LA FARGA.

També vull fer saber als "Huntsman" que tenen un col.laborador per lluitar a partir d'ara per la llibertat d'expressió, cosa que sembla que hem perdut al nostre Casal.

F. MUÑOZ ORTEGA. Soci n.º 128

Al grup de Redacció de LA FARGA:

Em permeto dirigir-me a vosaltres, per primera vegada, per manifestar a tots els lectors de LA FARGA, la meva lamentable decepció i lògica indignació per la manera com ha estat censurada la Secció dels "HUNTSMAN" d'aquesta publicació, tal com es pot llegir al n.º 11 del mes d'abril d'enguany.

Fa més d'un any i mig que sóc Soci del Casal i del Centre Excursionista Saltenc, i tinc tots els exemplars de LA FARGA, i no n'he vist cap on algú es queixés de l'encertat humor dels "HUNTSMAN". Altrament, no veig com els "HUNTSMAN" atemptin contra la unitat del Casal, ja que la seva actuació es remet als comentaris de la gent del Casal i a fets sempre certs, redactats d'una forma irònica i crítica.

Ara bé, si aquesta unitat és tan feble, artificial i fictícia, i aquesta Junta vol imitar els conflictes del President del Barça, amb els periodistes de la premsa esportiva i atemptar contra la llibertat d'expressió dins del Casal, potser la solució no és censurar els "HUNTSMAN".

Solament espero que aquest meu prec de fer reaparèixer els "HUNTSMAN" sigui compartit per la majoria dels Socis del Casal, i fer així una FARGA on hi hagi de tot i per a tots.

RICARD LLORET I MONER

Estimats companys de La Farga:

Ens dirigim a vosaltres per poder expressar la indignació que ens ha vingut al veure com en aquests darrers dies era censurat un dels "Huntsmans" que havíem preparat.

Encara ens recordem del dia que vàrem llegir-lo al Consell de Redacció i dels onze que érem aquell dia, deu votàrem a favor de publicar-lo i un (això em fa recordar allò del pèsol negre de la colla) va dir que no, i com que ell és una persona molt "convergent" (en aquest cas vol dir que tot ho fa convergir cap on ell li convé) el censurà.

També vull explicar (per a qui l'interessi i no ho sàpiga), que aquest "bon home" va telefonar "al cervell privilegiat de tan feliç idea" i va escalfar el cap a altres membres de la Junta, això un parell de dies abans de fer una reunió que es va convocar pel dijous següent. En aquesta reunió es va parlar (això ho varen fer alguns, altres demostraren que només vociferen com les bèsties) d'aquest polèmic (?) escrit. Preguntem nosaltres: Perquè no es va fer durant els dos mesos que mencionàvem en Sebi? M'imagino, observant els fets, que ell no és prou important.

Nosaltres estem molestos perquè ara veiem que hem posat en perill a La Farga, quan el que sempre hem desitjat és "extirpar els càncers" que proliferen en aquesta casa.

Només voldríem que d'ara endavant, els nous membres de les Juntes que governaran el Casal (que es posaran quan els de la d'ara pleguin o dimiteixin, cosa tan esperada) fossin responsables; que per guiar el Casal s'ha de ser-ho.

Ah! I si mai tenim la sort que, en alguna Assemblea, algún presenta la dimissió, (ja sabem a qui anem dirigits) se li agafi ràpidament, abans que ell o nosaltres ens en penedim. Veureu com, si això passa (tant de bò!) el Casal anirà millor.

"HUNTSMAN"
(PEP QUINTANA I
JOSEP M.ª TORRAS)

TATARARiiiiiii.....

per BUÇARAC

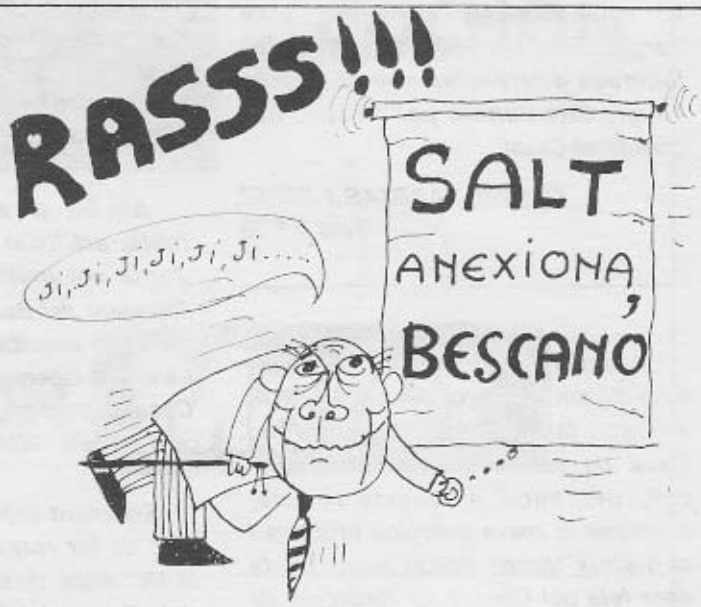

LES BERNARDES: PROJECTES A DOJO

Com tots sabem, l'edifici i l'hort de Les Bernardes quedaran aviat a la disposició del poble. Set mil metres quadrats d'espai lliure que, ben distribuïts poden donar solució a un dels problemes més angoixosos de Salt: La falta de locals públics.

Sobre el destí de Les Bernardes hi ha projectes a dojo; tothom hi diu la seva: L'Associació de Veïns, les Entitats i Clubs de Salt, els artistes, els jubilats, els joves, els pares de família.. Les propostes inclouen espais per a guarderia, per a sales d'exposicions, per a teatre, per a festes populars a l'aire lliure, per a locals socials, per a llar de jubilats, per a escola d'adults...Idees i solucions que els veïns de Salt fan arribar a la Diputació que, en definitiva, com a propietària de l'immoble (qui paga mana, això ja ens ho van dir) decidirà.

Altres propostes arriben per altres camins: Que si un conservatori de música, que si la Universitat a Distància, que si una escola de ballet... Cosa fina, que donaria prestigi i categoria a Salt, diuen. La foto que reproduïm més amunt correspon a un projecte dins d'aquesta línia, presentat darrerament a la Diputació i que, pel que ha pogut saber LA FARGA, ha causat gran entusiasme entre les altes esferes culturals de la Corporació PROVINCIAL. Si, com tots els indicis fan suposar, aquest ambiciós projecte de transformació de Les Bernardes es fa realitat, el poble de Salt podrà sentir-se orgullós de ser la seu i el centre de la més alta i refinada cultura.

la vida amb HUMOR

EL NOSTRE RIU

M'acaben d'explicar la següent anècdota: un home gran s'estava passejant plàcidament vora el riu. De sobte s'atura, i d'una revolada, s'hi llança de caps. Esgarips i corredisses de les dones que ho contemplaven. Un jove decidit que s'hi tira. Finalment jove i vell surten de l'aigua empastats de fang pudent fins a la barretina.

Aquí s'acaba l'anècdota real. Després vénen les especulacions. Que si el vell havia perdut la xaveta, que si estava tip de la vida, que si a casa no el volien, que si era del manicomi, que si no hi ha dret a fer això amb els vells. Fins i tot va córrer la veu que, just sortit de l'aigua, el vell va dir al jove salvador: "Fotut burro! Et penses que m'has fet un favor, eh?".

Ben mirat, totes les especulacions són possibles en aquest cas. La vida que vivim és tan bèstia que dóna per a això, i per a molt més. Fins i tot hi entra la hipòtesi de l'acte contestatari, de protesta. El riu és tan brut i fastigós que valdria la pena que els ciutadans de Girona ens hi banyéssim en massa per demostrar a les autoritats competents que cal una solució urgent. Estic segur que, en aquesta acció, fins i tot ens hi ajudarien les carpes. Ja m'imagino les boques reivindicatives de milers de peixos aguantant una pancarta que diria: "Els homes sou uns brètols, però en aquest cas teniu raó. N.N. dimite los peces no te admiten".

Costaria un xic de convèncer les rates, aquestes sí que s'hi troben com peix a l'aigua li mai aquesta expressió havia estat tan ben emprada!. Però crec que a la fi les convenceríem. Les rates es conformen amb poca cosa; mentre tinguin quelcom per anar rosegant ja estan contentes. I la nostra civilització els ofereix els productes rosegables a milers.

Aquest pobre vell suïcida m'ha donat una idea. I que em perdoni per la meva falta de respecte. Aplegaria un miler de vells, d'aquests que són rebutjats per llurs famílies. Els abillaria amb roba interior marca "La Pastora", els posaria en fila a la vora del riu, diria: un, dos, tres... i faria que es llancessin plegats al riu.

A veure si surten mil joves que els treguin.. o mil famílies bones que els vulguin acollir. I, de passada, faríem propaganda per veure, si d'una vegada, netegen el riu.

BURXETA